

om den overordentlige Indkomstskat“. Det er da ikke et Særstandpunkt. Hvorfor vil den højtærede Minister saa gerne have det draget frem? Jeg kan ikke se, at det gør Stillingen bedre for ham, for der understreges udtrykkeligt, at vi maa laane, vi kan ikke afholde alle disse Udgifter gennem Skatter, men man ønsker, at en Del af dem afholdes af Skatterne, og det er der gjort Skridt til. Jeg har ikke det mindste imod at faa denne Udtalelse frem, men jeg kan ikke se, at den gør Finansministerens Stilling bedre. Vi kommer saa til Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling i Maj 1916. Den højtærede Finansminister siger derom: „Ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling den 9. Maj 1916, hvor der viste sig Udsigt til et betydeligt Underskud for det følgende Finansaar, udtalte jeg min Betænkkelighed ved at gaa videre med Laan“. Det er rigtigt, det er fuldkommen rigtigt, det blev ogsaa udtalt fra andre Sider. Den daværende Finansminister var ikke uenig med den nuværende højtærede Finansminister deri, men efter at have udviklet, at man først maatte have Overblik over, hvorledes Udgifter og Indtægter stillede sig, sagde han — Spalte 4817 — 10. Maj 1916: „Jeg mener derfor ikke, at man af Finansministeren kan forlange, jeg taler slet ikke om en Finansplan, men nogen Meddelelse i Øjeblikket om, hvorledes vi i den kommende Tid skal ordne os.“ Saa er der en Afbrydelse i Klammer, hvor der staar: „N. Neergaard: Det har jeg heller ikke forlangt.“ Den nuværende højtærede Finansminister ønskede i Maj 1916 ikke en Redegørelse fra den daværende Finansminister om, hvordan man skulde ordne sig med Skatter og Laan for at faa dækket Underskuddet. Saa forlod Finansloven og Tillægsbevillingsloven Rigsdagen. Vi kommer derefter til Finanslovbehandlingen den 27. Oktober 1916. Der udtalte den højtærede Finansminister: Jeg nævnte da eksempelvis Skærpelse af Børsstempelskatten, Merindkomstskatten, Forlystelsesskatten, Skatterne paa Vin, Spiritus, Cigaretter og Øl, og jeg nævnte ogsaa noget, jeg tidligere havde ment, man burde holde tilbage: en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Lad os se lidt paa disse Udtalelser fra Oktober 1916, der er meget interessante og lærerige. Den

27. Oktober 1916 talte den højtærede Finansminister om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, men endnu den 17. Oktober 1916 sagde han om Jernbanetaksterne for anden Gang: „Jeg erkender, at Spørgsmaalet om en Takstforhøjelse er meget vanskeligt at afgøre, idet en Takstforhøjelse vil kunne virke paa Priserne paa Nødvendighedsartikler.“ Det erindres, at vi fik Takstforhøjelsen i 1917, men endnu i Oktober 1916 var Venstres Ordfører enig i, at det var en meget vanskelig Sag. Men saa kom Venstres Ordfører med noget mere. Han sagde samme Dag — Spalte 43 —, at det „ville være ønskeligt i nogen Grad at nedsætte Tallet paa Sikringsstyrken og maaske til Gengæld afhjælpe nogle af de øjensynligste Mangler“. Der traf han en Minister, der erklærede: Det er vi parate til med det samme. Kan den højtærede Finansminister huske, hvordan det gik? Venstre sagde nej, Ordføreren blev desavoueret af sit eget Parti; de Radikale og Socialdemokratiet var parate, men Venstre vilde ikke, fordi Højre ikke vilde. Det skal erkendes, at det var ikke Venstre selv, men da Højre ikke vilde, vilde Venstre heller ikke, de vilde trække deres Kontrolministre ud af Ministeriet, hvis man prøvede noget saadant. Altsaa denne Anvisning betød ikke andet, end at man kunde sige udadtil: Venstre vil godt have Sikringsstyrken indskrænket; da det kom til Stykket, viste det sig, at det ikke kunde gennemføres. Det er rigtigt, at Spalte 47 udtalte den højtærede Finansminister sig for en Forhøjelse af Merindtægtsskatten og en Forhøjelse af Børsstempelskatten, og han sluttede sin Tale med at sige: „Disse store forøgede Udgifter til Forrentning og Afdrag bør . . . , hvis det kan undgaas, ikke forøges.“ Men han stod ikke ene i saa Henseende, han fik Bistand og det endda ret kraftigt. Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, da han havde hørt Venstres Ordførers tale: „Vi er glade over denne Skat“ — Børsstempelskatten — „og vil gerne have den forhøjet. Vi har jo ogsaa set, hvorledes vi ved et Pennestrøg har faaet en Indtægt af 50 Millioner paa et enkelt Aar, og vi synes, at det er Vejen til at komme bort fra Statslaan og den varige Byrde, der derved lægges paa Befolkningen.“ Det var ikke et enkelt Parti, der